

Lady Constance Chatterley

Lady Chatterley családja

Megérkezel. Tenyered idegesen törlöd
nadrágodba. Szokatlan helyzet, itt
még nem jártál, küzdesz zavaroddal,
neved elmormolod. Dohos lépcsőház,
búra nélküli izzó köré gekkók
gyűlnek melegedni. Sokat hallottam
rólad, mondja férjem, hüen
a valósághoz, én is rólad, mondd,
hüen hozzám. Vibráló fény, árnyékok
szaladnak a falon, tekinteted
odakapod, de semmi. Semmi,
mondja a férjem, ne aggódj, te
hajlamos vagy túlaggódni, gyere
csak be, be ide, mielőtt felzabál
a saját lelked. Belépsz, húzod magad
mögött árnyékod, árnyékunk, rávetül,
szétterül. Kandalló, előtte medvebőr,
trófeák a falon, tülkök, agancsok,
pompázatos, kitömött emberfejek,
szemükben a semmi. Semmi
okod félni, mondja férjem, ha őt
keresed, nincs itthon, azt hittem,
nálad, három éjjel, három nap,
szeretkezőn medvebőrön,
vagy amid van otthonodban,
futon, rongyszőnyeg, vagy perzsa,
én úgy képzelem, perzsa, de lehet,
hogy tévedek. A halott medve bundáját

borzolja, lábához dörgölőzik, te
megbotlasz, térdre esel, könnyezel.
Tévedsz, mondd, nagyon is tévedsz,
nem láttam őt három napja,
sem szerelemben, sem gyűlöletben,
sem békében, sem háborúban,
sem egészségben, sem betegségben,
és nem perzsa, dehogyis. Hümmög
a kandalló, odakint pirkad, birokra kel
világos és sötét, minden bábu elfekszik,
a királynő lépdél csak minden irányba,
peckesen, éhesen, mint a semmi.
Semmi, mondja férjem, semmi okod
medvebőrömmön zokognod, majd
megkerül, ahogy szokott, mint gekkó
a fényre, semmiből kiszalad, és mi
vigyázunk rá, ahogy szoktunk,
három éjjel ott, három nap itt,
megadjuk, mit éhes szíve kívánhat,
lesz kandalló, medve, perzsa, minden.
Pedig tudja már, és te is tudod,
minden szemetekbe visszabámuló
semmi azt hümmögi semmihangon,
hogy mostantól egymásra kell
vigyáznotok, teljes erőtekből,
jóban és rosszban,
gazdagságban és szegénységben,
hűségben és árulásban,
mert soha többé nem fog senki más.

Lady Chatterley álmodik

Húsz éve volt? Vagy kétszáz?
Egy álmom visszahozza.
A kis garzonlakásból
rendelő lett azóta.
De most a régi ágyad,
és én felül, mint szoktam,
a pattanás az orrod
mellett még most is ott van.
Elég egy csípőringás,
belém csúszik a farkad,
kitöltesz, felsikoltok,
a négy fal hallgat, hallgat.
A kék fáj így, de jobban
fáj, hogy most is szeretlek,
hogy rajtad kívül senki
nem látott már hevesnek,
bőr, szőr és pattanások,
mosógép, ágy vagy asztal,
munkálkodhatnak bennem
akármiféle fasszal,
a szívig egy sem ér el,
nincs ami ki- s betöltsön,
a sikolyom csak playback,
az érzélem csak kölcsön.
Sodor, sodor az élet,
még összetart egy álmom,
egyet, csak egyet kérek,
bassz szét a másvilágon.